

notlivcům, společnostem neb společenstvům), kteří zřídili veř. cestu k účelu veř. dopravy, aby tuto cestu udržovali v dobrém stavu a ji opravovali. Ustanovení § 54 zák. čl. I:1890 týká se, jak patrně z jeho doslovu, a dále z ustanovení § 1 č. 6 tohoto zákona a konečně ze srovnání tohoto ustanovení s ustanovením § 1 č. 5 téhož zákona, pouze oněch veř. cest, jež zřídil některý ze subjektů uvedených v § 54 cit. zákona jako cesty, jež mají sloužiti veř. dopravě — nikoli však veřejných obecních cest, t. j. cest, jichž zřizování náleží podle § 1 č. 5 a podle §§ 47 až 53 téhož zákona obcím. V daném případě netvrdí žal. úřad v nař. rozhodnutí vůbec, že by st-l, resp. jeho právní předchůdci ve vlastnictví velkostatku B-ckého byli zřídili cestu, o kterou jde, jako cestu, která má sloužiti veřejné dopravě; právě naopak žal. úřad sám vychází z předpokladu, že cesta, o kterou tu jde, jest veřejnou cestou obecní, tedy cestou, na niž se předpis 54 zák. čl. I:1890, v nař. rozhodnutí dovolaný, vůbec nevztahuje.

Z těchto úvah plyne tedy, že kompetence úřadů správních k rozhodování o otázce, je-li st-l povinen přispívati k nákladům spojeným s úpravou lesní cesty, nemá základu ani v jedné z oněch právních norem, jichž se žal. úřad v nař. rozhodnutí dovolává, a podle nichž tuto otázku také s hlediska materielně-právního jedině posuzoval.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss mohl zabývati dalšími námitkami stížnosti.

Č. 6705.

Obecní dávka z motorických vozidel: V otázce, podléhá-li určité vozidlo dávce v Praze, je rozhodno, je-li stanoviště vozidla na území obce pražské; bydliště držitele vozidla nerozhoduje.

(Nález z 8. září 1927 č. 18.479).

V ě c: Max B. v K. (adv. Dr. Zikmund Taussig z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z držení motorických vozidel.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem magistrátu hl. m. Prahy z 1. prosince 1920 předepsána st-li z osobního automobilu pro 1920 obecní dávka z držení motorických vozidel částkou 3800 Kč, později snížena na 1500 Kč, a výměrem z 20. května 1922 pro 1921 částkou 1500 Kč. Předpisy ty byly v pořadu instančním nař. rozhodnutím potvrzeny, při čemž vzhledem na rekursní námitku st-lovu, že nikdy neměl své stanoviště v území obce pražské, uvedeno, že zdaněnému automobilu byla podle § 28 min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z. přidělena značka policejním ředitelstvím v Praze, a důsledkem toho že měl své stanoviště na území obce Pražské; stalo-li se označení vozidla pražskou značkou nesprávně, nelze k tomu přihlížeti, poněvadž vyměřujícímu úřadu nepřísluší zkoumati správnost automobilové značky polic. ředitelstvím přidělené.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil: — —

Podle § 3 dávkových pravidel platí dávku »držitel motorového vozidla, t. j. osoba, které byla vzhledem ke stanovišti, ležícímu na území obce Pražské, polic. ředitelstvím vydána značka pro motorické vozidlo v Praze (odd. V nař. min. vnitř. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z.)«. Cit. § 3. upravuje toliko otázku, kdo má dávku platiti, tedy určuje subjekt dávky, neobsahuje však žádné normy o tom, které objekty dávce podléhají. Tuto otázku řeší § 1. dávk. pravidel stanově, že dávka se vybírá »z motorových vozidel, jichž držitel má své stanoviště na území obce Pražské.« Pravidla dávková mluví v § 1. a 3. o »stanovišti« držitele vozidla. Z citace odd. V. min. nař. č. 81/1910 ř. z. v § 3 pravidel je však patrné, že slovo: »stanoviště« běrou v tom smyslu, jak ho užívá cit. min. nařízení. Toto nařízení však — jak vysvítá jasně z jeho autentického textu německého — nemluví o stanovišti držitele vozidla, nýbrž o stanovišti vozidla (srovnej § 28) a toto stanoviště vozidla rozlišuje od bydliště jeho držitele (srovnej zejména § 34). Užívají-li dávk. pravidla obratu »stanoviště držitele«, je tu pouze nepřesná dikce vysvětlitelná nesprávným oficiálním českým překladem říšského zákonníku z roku 1910. Podle jasného smyslu pravidel, vysvítajícího z § 3 jakož i vzhledem k tomu, že pojem »stanoviště« určité osoby jako takové je naší právní terminologií neznám, dlužno § 1. pravidel vykládati v ten smysl, že dávce podléhají vozidla, která mají své stanoviště na území obce Pražské.

Podle toho pro otázku, podléhá-li určité vozidlo dávce, rozhodnou jest pouze okolnost, je-li stanoviště tohoto vozidla na území Pražské obce; naproti tomu je arcíř bez významu, zda držitel vozidla má své bydliště v území této obce čili nic.

Podle § 28 cit. min. nař. jsou držitelé oněch silostrojů, které mají své stanoviště v tuzemsku, povinni žádati za přidělení značky u polit. úřadu okresního, v jehož okresu stanoviště to leží, nalézá-li se pak stanoviště to v rayonu zeměpanského úřadu policejního, u úřadu posléze uvedeného. Může tedy arcíř okolnost, že pro určité vozidlo vydána byla značka určitým politickým, resp. policejním úřadem, poskytnouti skutkový základ pro zodpovězení otázky, kde vozidlo ono má své stanoviště.

V daném případě tomu však tak není. Jednak totiž pražský policejní rayon v kritické době zaujímal nejen území obce Pražské, nýbrž také území obcí jiných. Poněvadž příslušnost polic. ředitelství Pražského vztahovala se na vozidla, která měla stanoviště v kterékoli z těchto obcí polic. rayonu, nelze z toho, že pro vozidlo st-lovo byla vydána pražským polic. ředitelstvím značka jeho rayonu, usuzovati, že stanoviště tohoto vozidla, bylo právě v území určité jedné z oněch obcí, totiž v území obce Pražské. St-l však dále v adm. řízení také tvrdil a tvrdí i nyní ve stížnosti, že v území obce Pražské nikdy stanoviště svého automobilu neměl. Bylo proto povinností úřadu, aby nejprve zjistil, zda stanoviště zdaněného automobilu leželo v území obce Pražské. Poněvadž úřad toto zjištění opomenul, čímž skutková podstata jeho rozhodnutí v podstatném bodu zůstala neúplnou, vada tato pak zaviněna byla nesprávným právním názorem žal. úřadu, slušelo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.